

„Ať žije královna Miranda a princezna Sofie!“ zvolal královský komorník Baileywick. Najednou se z nebe spustil hustý déšť. Král Roland II. se obrátil na královského čaroděje: „Cedricu, měly pršet květy, a ne aby takhle lilo!“

„Omlouvám se, Vaše Výsosti,“ zajíkal se Cedric. „Ještě si moc nerozumím se svou novou hůlkou.“

Cedric to zkusil znovu a z nebe se začaly snášet okvětní plátky růží.

Při prohlídce zámku se Sofie důstojně klaněla služebnictvu. „Klaníme se jen členům královské rodiny,“ poučovala ji Amber. Sofie si v tu chvíli uvědomila, že nemá vůbec ponětí o tom, jak se má princezna správně chovat. „Myslím, že chvíli potrvá, než si na všechno zvyknu,“ strachovala se.

„Dělej to, co já, a všechno dobře dopadne,“ radila jí Amber.

Sofie byla nevlastní sestře moc vděčná, že jí chce pomoci naučit se všechno, co musí umět. V každém případě si to myslela...

